

ЛИЛЯНА МИХАЙЛОВА ЛЪВЧЕТО

chitanka.info

Нашата махала Чеира е най-хубавата в града. Далече е от центъра и всяка къща си има двор, а във всеки двор — има петел. Като запят сутрин, най-долните керемиди от покривите падат, та затова хората ги притискат отгоре с речни камъни. Освен петлите втората слава на нашата махала е футболът. И тъкмо тази втора слава беше увиснала на косъм, и то не поради някаква сериозна причина, а просто защото през оная година момчетата в Чеира изведнъж бяха останали десет. Всеки що-годе запознат с футболните правила човек не може да не знае, че за един отбор са нужни единадесет играчи. А беше пролет, време само за мачове, и едва ли е възможно да си представите какво означаваше това за спортното сърце на Чеир махала. Още повече че първият мач щеше да е с отбора на фондовите железничарски жилища — противник отдавнашен и ловък, съперник от времето, когато нашите бащи бяха победили с 8:0 бащите на днешните момчета от фондовите жилища. Така че на каквато и да е цена единадесети играч трябваше да бъде намерен! Имаше най-различни предложения: да извикаме момче от съседната махала; да включим някой от големите, само че по-дребен на ръст, за да прилича на ученик от прогимназията... Но и в двата случая правилата щяха да се нарушат — играчите трябваше да са само от нашата махала и не по-големи от четиринадесет години. Тогава именно хрумна великата идея на брат ми: единадесетият играч в отбора да стана аз!

— Нищо че е момиче — обясняваше той. — Къде е писано, че момчетата не могат да играят футбол! Пък и ако се подстриже, изобщо няма да личи, че тя е момиче.

Другите се съгласиха веднага. Не се съгласих само аз. Имах плитки и за нищо на света нямаше да ги отрежа! Казах: не, не и не!

— Не съм и очаквал такова нещо от тебе! — ядоса се брат ми. — Значи, ти изобщо не уважавааш нашата махала, нито те интересува какво ще си мисли целият град за нея.

Два дни не смеех да се появя на улицата, момчетата ме гледаха с погледи, които ме караха да се чувствавам предател. А датата на мача естествено приближаваше. На тоя свят датите нямат друга работа, освен да се приближават и после да се отдалечават.

— Аз измислих какво да направим — каза предпоследната вечер брат ми, докато се миехме на дворната чешма. — Ще играеш вратар! Ето, както си си навила сега плитките, пак така ще ги стегнеш, а отгоре

ще нахлупиш каскет. Ще го вържем под брадата ти с ластик — и готово!

Готово! Щом плитките ми оставаха непокътнати, аз, разбира се, приех.

Точно бяхме във ваканция и целия ден тренирахме с брат ми на поляната зад къщи. Преди обед от двеста удара спасих 123, а следобед — от 300 удара 294 пъти топката се закова право в ръцете ми.

— Ти си родена за вратарка! — призна учудено брат ми. — Жалко, че наистина не си момче, сигурно щяха да те вземат в националния отбор.

Въпросът с каскета се реши още по-лесно. За да няма изненади, брат ми го затегна с двоен ластик: един пред ушите и един зад ушите, вързани общо под брадата ми, и то така здраво, че не можех да отворя уста. Но в края на краищата на един вратар не му е нужно да говори, а да улавя топки. Пригответихме и екип. Брат ми ми отстъпи новите си черни гащета, а Стефчо съседът великодушно ми предостави зеления си вълнен пуловер, на чиито гърди с бели букви беше избродирано „Succès“. Тук му е мястото да обясня, че „Succès“ на френски значи успех.

Отборът на Чеир махала беше готов.

Мачът започна в шестнадесет часа и нула нула минути.

Момчетата от железничарските жилища дойдоха навреме, с бели фланелки и сини гащета. И досега не знам откъде ги бяха намерили, защото тогава дрехите се продаваха с бележки от комисарството и да събереш единадесет еднакви сини гащета на едно място не беше лесна работа. Ние бяхме по-скромни, с черни гащета, пък нагоре кой каквото си има.

Наредихме се за излизане. Брат ми беше капитан и водеше колоната, а аз, като вратар, трябваше да тичам след него.

— Ще тичаш като момче! — предупреди ме през рамо той.

Виж, това не бяхме тренирали! Не знаех каква е разликата между тичането на момчетата и момичетата и моментално си дадох сметка, че е важно да тичам не така, както винаги досега и затова тъй размахвах ръце, че докато стигнем до центъра на игрището, три-четири пъти здравата плеснах брат си по гърба.

Първото полувреме почти не го помня. Моите ластици така ме стискаха, че едва не се задуших. Добре, че нямаше удари към вратата.

През почивката брат ми малко ги поотпусна и аз се окопитих.

Железничарчетата нападаха непрекъснато. За двайсетина минути спасих седем удара. Последният беше страхотен, просна ме на изтъпканата трева, аз лежах и само стисках топката, докато най-сетне чух гласа на брат ми:

— Браво, Личо! Хайде ставай!

Личо беше нарочно измислено име, като маскировка.

На края спасих и една дузпа. Реших, каквото и да става, аз да си се хвърля в левия долен ъгъл и за щастие железничарчето би тъкмо там.

След този мач мислех вече да не играя, ала не излезе така. Честта на Чеира още беше в опасност и брат ми не ме освободи. Казах му — до лятото съм ви вратар и после, край, да си го знаеш. Ще се удуша с тоя каскет.

Но когато лятото дойде, беше вече късно да се откажа. Наричаха ме Лъвчето и из целия град се приказваше, че футболистите от Чеира си имали страшен вратар, трениран по някаква нова метода. Пък аз си имах само едно правило — щом съм на вратата, да не мигвам, та ако ще в очите ми да влизат и песъчинки колкото лешници.

До есента направихме на пух и прах всички отбори в града. Чак през септември с момчетата от образцовата прогимназия изкарахме равен, та учителят, който беше съдия на срещата, нареди да се бият по пет дузпи. Още ги помня! Спасих три... Образцовите играеха с истински футболни обувки и топката свиреше като бомба. На два пъти каскетът за малко не изхвъркна от главата ми. Другият вратар спаси само една.

След мача, както винаги, хукнах да се измъкна по-скоро от игрището. С брат ми бяхме изработили специална тактика: преобличах се в някой близък двор, смъквах каскета и от вратата, през която беше влязло Лъвчето, подир малко излизаше едно слабичко дванадесетгодишно момиче с плитки.

Само че сега един висок мъж със синьо сако ме изпревари, хвана ме за рамото и тръгна редом с мене.

— Аз съм треньор по футбол — каза той. — Гледал съм те на много мачове. Искаш ли да дойдеш в градския юношески отбор и да тренираш на истински стадион?

— Искам — дебело казах аз и се поотдръпнах от ръката му.

— Обаче ще свалиш тоя стар каскет, че с него не приличаш на нищо.

Само това оставаше! Завъртях глава и побягнах колкото се може по-далече от треньора и от така очертаното бъдеще.

Вечерта разказах на брат ми какво се беше случило. Най-напред той се засмя, после, види се, съвсем ясно разбра сериозността на положението и хвана ръката ми, сякаш се сбогуваше с мене ли, с Лъвчето ли, не зная.

— Личо — тихо каза той, — ти направи за футболната чест на Чеир махала това, което никое друго момиче не е направило. От днеска вече можеш и да не играеш.

Бях свикнала с мачовете и в началото ми беше малко тъжно, но сетне ми мина, пък и хубаво беше да не крия повече плитките си с каскет.

Разправяха ми, че онзи треньор няколко пъти идвал да пита за мен, но момчетата от отбора запазиха тайната докрай.

И досега, щом са недоволни от някой вратар, хората в нашия град понякога казват:

— Няма истински вратари вече, бекове се раждат, нападатели се раждат, ама вратари — не. А бе имаше преди години едно дребно вратарче, с каскет, Лъвчето, какво стана с това момче?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.